

L'antiquari de Grenoble

Manuel Julián

MJW
WRITINGS

No sempre és fàcil deixar-ho tot enrere i començar de nou.

L'antiquari de Grenoble

Manuel Julián

© L'antiquari de Grenoble

Segona edició: agost de 2022

Autor: Manuel Julián
Website: julianswritings.com
E-mail: julianwritings@gmail.com
© MJW Manuel Julián Writings

Aquest relat breu pertany a la col·lecció titulada: **“Frases que hacen nidos”** ISBN: 978-84-944102-1-5

Edicions DéDALO. Barcelona.

Tots els drets reservats. No es permet la reproducció total o parcial d'aquesta obra, ni la seva incorporació a un sistema informàtic, ni la seva transmissió en qualsevol forma o per qualsevol mitjà (electrònic, mecànic, fotocòpia, enregistrament o altres) sense autorització prèvia i per escrit dels titulars del copyright. La infracció dels drets esmentats pot constituir un delictes contra la propietat intel·lectual.

Traducció:
Laurie Baughman y Sonia Vanheeghe

© Imatge de portada: Michelle, sheebes.com y
Bruno Rosso para archivo Storico del Circolo
Fotografico La Gondola - Venezia.

© Disseny gràfic: Dailoscc DCC

Printed by Art Bonaire. Sitges

Publicació: Google Play Books

GGKEY: A36W4NYAEQH

Amb afecte per a Renato Dávalos, la seva germana Valentina i Max, que sempre borda en veure'm.

Sinopsi

Adrien Lefebvre havia heretat el negoci dels seus avantpassats: Behemot, una botiga d'antiguitats en la freda ciutat de Grenoble.

De jove s'havia doctorat en història de l'art i l'apassionava la fotografia, el seu major objectiu era treballar com a conservador del Louvre, però la seva sol·licitud ja havia estat rebutjada mitja dotzena de vegades.

Un matí rep la visita d'un boig que gairebé fa miques el seu establiment i des d'aquest moment Adrien es planteja un profund canvi de vida. Posa a la venda l'antic negoci familiar i decideix anar-se a viure a Brooklyn. No obstant això, les coses no surten com hauria desitjat.

Fotos besades

Grenoble, França, novembre de 2018

No sabia dir a què era degut, potser a la forta olor de l'abrillantador per a metalls, el teixit dels tapissos, l'escassa llum que es filtrava des del carrer o el misteri que embolicava els objectes que havien pertangut a altres persones. Una botiga d'antiguitats li conduïa de puntetes fins al llindar d'un món misteriós de figures estranyes i d'ambients llunyans i suggeridors. Adrien Lefebvre, com les llimadures de ferro a l'imant, sempre es deixava atreure fins a aquells objectes, li despertaven un hipnòtic interès per tocar-los i fer-los olor, l'olor evocava en ell tota la resta.

No eren andròmines velles, eren antiguitats i cadascuna que descobria, comportava una nova història: Qui va ser el seu amo? Quin era l'ambient de la seva època, va haver de desprendre's d'ella o la va perdre a conseqüència d'una guerra, d'un desengany amorós, un desnonament, una aposta?

S'havia doctorat amb bona nota a l'Escola Nacional Superior de Belles arts, va treballar diverses temporades en el museu de Belles arts i antiguitats de Grenoble i en el Saint-Laurent, el museu arqueològic, després va impartir algunes classes en una acadèmia per a joves que no podien pagar-se la universitat i va intentar sense èxit optar al lloc de conservador, per al Louvre, el museu més visitat del món. Una bogeria! Sempre tenia la sensació que havia apuntat massa alt i que per això s'havia estavellat en l'intent, així és que va continuar amb el negoci familiar: Behemot; la vella botiga d'antiguitats. Aquesta setmana juntament amb tota la correspondència havia rebut el sisè comunicat de París:

“Benvolgut senyor Lefebvre..., bla, bla, bla..., ens complau atendre els seus persistents intents d'accedir al lloc de conservador, però lamentem comunicar-li..., bla, bla., que en aquests moments no és necessari...,bla, bla, bla..., aprofitem per a enviar-li una cordial salutació ..., bla, bla, bla...”

Quan era jove va visitar un d'aquests establiments brocanteur en el V Districte, el barri més antic de París, el seu amo afirmava posseir objectes recuperats del Titanic, efectes personals dels seus passatgers, com en la pel·lícula de finals dels noranta. Per descomptat no era cert, però el seu circ mantenia el clímax de la il·lusió. Mai li havien agradat els circs, però havia de reconèixer que de seguida es deixava seduir pel joc de llums.

Del sostre penjaven uns escalfadors de coure per als llits, llums d'oli o titelles de porcellana, velles maletes que es van arrossegar per mig món, llibres sobre una tauleta presidida per un llum amb una tulipa verd i un gerro de cristall gravat amb la imatge d'unes nimfes. En les prestatgeries hi havia tota classe d'elements que ja ningú utilitzaria avui, excepte com a records decoratius, eren articles que en un altre temps s'havien considerat de luxe. Va sostenir a les seves mans una cambra de super 8 que encara conservava una pel·lícula Kodak sense revelar, es preguntava qui serien els seus anònims personatges. No va poder evitar mirar a través de la lent i sentir com la seva imaginació li produïa una espècie de salt en el temps, una reculada que li portaria a pensar en tot el que aquell objectiu

hauria capturat, instants impertèrrits que van sobreviure al pas del temps. Potser una dona solitària a la platja, amb un mocador de gasa fina ventat per l'aire del vesprejar o un nen jugant amb el seu cercol entre les fonts d'un parc on voletejaven els coloms o podrien ser les imatges d'un safari en el qual el caçador observava a distància un ramat de rinoceronts miops qui sap? La majoria d'aquelles coses eren absurdes i innecessàries, almenys des d'un sentit pràctic, però ben mirat, l'art mai va ser una cosa pràctica, com una galleda i un pal de fregar, sinó una cosa bella que pogués fer-nos la vida més agradable i suggeridora.

Cap a la meitat de la Rue Blériot es trobava Behemot, una polsosa i desgastada botiga d'antiguitats i en la façana de les quals lluia un hipopòtam de bronze surant entre exòtics joncs i papirs. Adrien havia heretat el negoci familiar, que havia passat fins ell, la tercera generació, des del seu avi Edmond. En una ciutat com Grenoble, amb més de dues mil anys d'antiguitat, un negoci així podia mimetitzar-se perfectament amb el paisatge, un fris de cases centenàries refrescades per la brisa dels cims alpins. En el mateix carrer hi havia un establiment gairebé tan antic com el seu, la botiga de guants Dauphiné, regentada per madame Jeannette, una tímida dona vídua, de la seva mateixa edat, molt culta i femenina i que mai havia tingut fills. En realitat, només va estar casada un parell d'anys abans que el seu espòs morís en un aparatós accident de trànsit.

A poca distància del centre i a gairebé cinc-cents metres d'altura es trobava La Bastilla, una fortalesa defensiva que ara només es defensava dels turistes i els seus habituals desapfitaments i embolcalls abandonats.

Últimament Behemot no tenia tants clients, la majoria preferia comprar per internet. Semblava que si algú no tenia una pàgina web o oferia els seus productes en les xarxes socials ja no existia. Adrien ja no usava el llapis o les llibretes de comptabilitat ni l'antiga caixa registradora, però es resistia a la modernitat, perquè malgrat els seus avantatges la considerava sobrevalorada.

A l'hora del desdijuni, com cada matí, Adrien s'asseuria a mirar velles fotos. Guardava una caixa oculta sota el taulell, la caixa de Llautó tenia una etiqueta, a

manera d'arxiu, en la qual es podia llegir: "Fotos besades". Fotos que s'havien besat o que algú va besar per algun motiu.

El secret d'aquestes fotos eren els sentiments que despertaven en ell, es tractava d'imatges sobre comiats i retrobaments, abraçades i decepcions. El mateix que va sentir quan es va anar Beth, l'única dona que va haver-hi en la seva vida, les altres eren com els adorns de la seva botiga, vells records o antiguitats. Beth era el seu centre de gravetat, el motiu per a matinar, per a trobar una certa satisfacció en tot el que feia, encara que els clients haguessin fugit a les plataformes de venda online, però ara sense ella, tot mancava de sentit. Un matí, Beth va buidar el compte del banc, va fer les maletes i es va pujar a un autobús amb destinació a Tolosa. La nota que va pegar a la nevera simplement deia: *Au revoir bébé!* Estava signada amb el seu propi llapis de llavis. Es va anar sense mirar enrere amb la il·lusió d'una adolescent per retrobar-se amb el seu professor de fitness, una musculosa i arrogant rata de gimnàs amb la qual mantenia, diguem que una "íntima relació" des de feia temps.

Adrien va intentar que tot allò no l'afectés i com cada matí va obrir la seva caixa de fotos durant el petit descans del desdijuni. La va lliscar un moment des del seu amagatall per a col·locar-la sobre el taulell i llavors es va sentir la campaneta de la porta.

«Un client? Que inoportú!» —Va pensar

Un molest i curiós home de tosc aspecte que no sabia el que volia i que probablement no tenia una idea ni tan sols aproximada del que buscava en un establiment com Behemot, va entrar per la porta. El turista, que portava una bossa esportiva penjant com una bandolera, va començar a tocar-lo tot i a posar-li nerviós.

—Puc ajudar-lo? —Li va preguntar Adrien.

—Ce n'est pas nécessaire, monsieur (No és necessari, senyor)

Semblava que volia tafanejar per ell mateix sense ser molestat. Es va girar sobre sí en l'estret passadís de la porcellana i va colpejar amb la seva bossa de Puma una delicada figura a la qual va decapitar immediatament. Mentre s'assegurava

de no ser vist va intentar reposar el cap en el seu lloc, però ara no encaixava i la va deixar en una forma poc creïble però que semblava sostenir-se, en realitat la figureta ara s'assemblava més aviat a la nena de l'exorcista. Es va detenir sobre uns soldats de plom de deu centímetres «segur que aquests no es trencaven» —va pensar. I el preu estava rebaixat. Va triar un d'uniforme cridaner.

—Combien ça coute? (Quant costa?)

—Quaranta euros, senyor, més la figura que ha trencat, són en total 525 euros.

El client, un pertorbat mental, es va posar furiós i li va colpejar en la cara, després li va llançar els soldats de plom. Mentre Adrien s'ajupia sota el taulell, milers de fragments de cristall de bohèmia, porcellana xinesa i altres articles de valor es feien miques sobre el seu desdejuni, el client armat amb un pal de golf, un llarg driver amb cap de fusta i empunyadura de cautxú, va colpejar tot el que trobava al seu pas, finalment va llançar el pal el més lluny possible abans de desaparèixer.

Adrien va emergir per a contemplar el desastre. Es va quedar mirant els efectes d'aquell tsunami i li va envair una profunda tristesa, a més li sagnava el nas. Tota la seva vida l'havia passat allí, entre aquells objectes. No viatjava, no tenia massa il·lusions ni perspectives de futur. Només Behemot, el negoci de l'avi.

Una cosa era clara, l'antiga bossa de pals de golf mai havia d'haver estat al costat de la porta, no va voler tocar res i va sortir de la botiga fent sonar la campaneta de la porta. Jeannette li observava des de l'aparador del seu establiment. Si s'hagués empassat la seva timidesa, hauria sortit a la seva trobada i li hauria abraçat. Es preguntava com seria el sabor dels seus petons, la suavitat del seu pèl, el tacte de les seves mans sobre la seva pell. Adrien era allí, a la porta, mirant a l'infinit. Semblava que en qualsevol moment s'esfondraria. Jeannette no va tenir valor per a travessar el carrer i sortir a la seva trobada, es mossegava el llavi inferior de ràbia per la seva poca iniciativa quan Adrien, per fi, va ficar les seves mans en les butxaques i va començar a caminar.

2

Cafè fred

Adrien va pedalar en la seva bicicleta fins al 21 de l'Avinguda Léon Blum. La Gendarmerie Nationale, era un modern edifici de quatre plantes molt envidrat i amb amplis espais verds i aparcament. No va ser difícil trobar un lloc on subjectar la bicicleta i després d'una petita declaració d'intencions al policia de torn, pujar fins al segon pis.

El comissari Legrand intentava reconstruir els fets:

—Llavors, no s'ha emportat res? Només ha estat un esglai?

Adrien va assenyalar amb el dit índex la seva cara: —Creu que això és només la conseqüència d'un esglai?

—Entenc, entenc..., no perdem la calma.

—Vull establir la relació —va prosseguir, —si va haver-hi premeditació o es va tractar d'un fet aïllat i fortuït. Coneixia al subjecte?

—Ja li he dit que no li havia vist en la meua vida, que era un home amb aspecte de turista.

—I per què li va agredir?

—Per què no li ho pregunta a ell quan ho trobi?

—Anota això!, agressió injustificada, —li va indicar al municipal que bastonejava les tecles de l'ordinador: —Danys materials i físics.

—Necessitaré un informe mèdic. Descripció del subjecte..., ens podria dir com era?—

Després de gairebé dues extenuants hores de regressions i preguntes que giraven sempre sobre la mateixa història, Adrien va sortir de la gendarmeria molt més marejat de com havia arribat. L'agressor no tenia antecedents, era simplement un ciutadà amb un mal dia, havia irromput a la botiga de Adrien com un elefant en una terrisseria, però no s'havia emportat res ni li havia amenaçat verbalment. Podia presentar càrrecs, però el comissari ja li va avançar que la companyia d'assegurances a penes es faria responsable dels desperfectes perquè l'establiment no disposava de cap dispositiu de seguretat: alarmes, càmeres o sensors que poguessin dissuadir a algú de fer una cosa així.

Adrien, malgrat ser la víctima, ara no podia evitar sentir-se culpable, va pedalar de nou fins a una cafeteria mentre el fred gris del migdia pessigava la seva cara, a menys de cent metres d'allí, la bicicleta es va frenar bruscament i Adrien va caure a terra. Després de gairebé mitja hora d'intentar sense èxit tornar a posar la cadena en el seu lloc, ara tenia els genolls adolorits i les mans plenes de greix per a engranatges.

La cafeteria *Table Ronde* (La Taula Rodona) en el número set de plau Saint-André, era la segona cafeteria més antiga de França i el seu propietari un bon client i amic. Adrien es va esfondrar literalment en un d'aquelles butaques.

No era el que havia passat, era més aviat que estava cansat, però malgrat tot el que havia pedalat en aquella pesada bicicleta de finals dels quaranta, el seu cansament no era només físic. Es trobava sumit en un profund i asfixiant avorriment en el qual la rutina de cada dia li estava aixafant. No tenia gran cosa pel que sentir-se millor, no tenia una esposa esperant-li, ni fills, ni pares, ni tan sols un gos que agités afectuosament la seva cua; solament una antiga botiga, amb molta pols i pocs clients. Ja havia vist gairebé totes les pel·lícules d'intriga policíaca, les seves favorites, en Netflix, i llegit diverses vegades "El tercer home". Avui no obstant això no se sentia amb forces per a tornar al punt del llibre.

No va anar tampoc per l'incident que li va partir el nas, era per tota la resta, una cosa més íntima. Portava tota la seva vida esperant alguna cosa, potser alguna cosa que canviés el rumb de la seva existència, alguna cosa més que una caixa de llautó repleta de velles fotos i les pel·lícules de sempre. El seu desdèjuni s'havia quedat sobre el taulell, uns muffins ruixats amb xocolata en pols per Adélaïde Cookies i que ara estaven replets de cristalls.

—Què t'ha passat en el nas? —Va preguntar Guiraud, el propietari de la cafeteria.

—Han entrat a robar a la meva botiga.

—I s'han emportat alguna cosa?

—Sí, el meu amor propi i autoestima.

—No siguis tan melodramàtic, Adrien. L'assegurança es farà càrrec de tot.

—De tot, no. És possible que recuperi alguna cosa, encara conservo la garantia de cada objecte, però no es tracta d'això.

—Llavors de què es tracta? —Va preguntar Guiraud mentre preparava el cafè com li agradava al seu amic.

—Es tracta que estic cansat. No és una cosa física. Estic emocionalment esgotat.

Guiraud va portar dos gots i l'ampolla de Frapin que guardava per a ocasions especials, després es va asseure al seu costat. El conyac conservava aquella fina aroma de notes florals i un intens sabor de vainilla torrada. L'alcohol formiguejo en l'adolorit nas de Adrien fins a coure-li, però el segon glop va passar amb més rapidesa.

—Per què no et prens unes vacances? Podries anar a un lloc exòtic de sorra blanca i noies en biquini. —Li suggeria Guiraud amb una certa vehemència.

—Biquinis? Crec que això no es curaria amb vestits de bany. Estic fart de tot, no sé si em comprens? —Responia Adrien assenyalant la seva bicicleta. —Estic en un punt que no sé que faré amb la meva vida...

—Espero que no facis cap ximpleria. El que fem amb la nostra vida és viure-la.

—Guiraud va tornar a omplir el seu got mentre el cafè es refredava en la barra. Per què no et compres una bicicleta nova i deixes aquesta en el museu?

Adam ho va mirar amb tristesa: —No tens la sensació d'haver malgastat el teu temps? Que la vida ha passat davant de tu sense que ni tan sols t'hagis adonat?

Guiraud no sabia què respondre-li: —Benvingut al club! mon ami (el meu amic). Bé, jo sempre he estat aquí, no sabia fer una altra cosa...

Adrien es va aixecar quan l'ampolla ja es clarejava i una cosa vacil·lant es va dirigir a Guiraud: —Digues-me què et dec?

Guiraud es va posar en peus tirant la seva cadira al sòl per l'ímpetu del seu gest: —No em deus res, vell amic. Avui convida la casa. Au revoir! (A reveure!)

Aquesta nit, abans d'anar a dormir, Adrien va tornar a la seva lectura preferida: les novel·les de Graham Green, va fer un veritable esforç per a obrir el llibre, però les pàgines d'un bon llibre són com una manta de plomes a l'hivern. La intriga, el misteri i els girs inesperats farien que s'oblidés per una estona del dolor del seu nas. El doctor havia hagut de recol·locar el seu septe nasal i encara tenia la cara tan inflada que necessitava alçar el llibre per a veure el text complet.

Aquesta nit es va sentir molt incòmode i inquiet. Aquell turista boig havia trencat tantes coses que ja, pràcticament li donava el mateix. Encara no havia fet inventari dels danys ni denunciat l'incident en la companyia d'assegurances, en certa manera no se sentia amb forces per a tot això. Sobre les tres del matí estava de nou assegut enfront del carrer assaborint una fumejant tassa de te de camamilla molt ensucrat. La temperatura dels pobles alpins havia descendit per sota dels cinc graus i el fred alè de novembre entelava el cristall de les seves finestres. Adrien estava enfastidit de la seva vida, de la seva solitud. Aquesta nit d'insomni, de passejos sobre la moqueta, retorns a la seva lectura i tasses de te va ser no obstant això molt fructífera.

L'endemà va posar la botiga en venda. Va trigar quatre mesos a desfer-se de fins a l'última peça del seu negoci, però amb els diners que havia reunit va poder saldar tots els seus deutes, comprar una màquina de fotos, dues maletes i un bitllet per a Brooklyn.

Amb el temps, Behemot es convertiria en una sucursal del *Banque Populaire des Alps*, i el record de l'antiquari s'esvairia molt aviat en la memòria.

Madame Jeannette li va advertir una vegada i una altra que s'equivocava, que es tractava d'una aventura sense sentit..., la veritat és que no estava sent sincera amb Adrien, ella senzillament, s'estava preguntant com seria la seva vida a partir d'ara, com podria viure sense veure-li cada matí, sense tenir-li a prop. Malgrat això li va comprar la major part del mobiliari i molts objectes antics. Sense adonar-se hi havia redecorat la seva botiga de guants amb tota sort de records sobre ell, cadascun d'ells era una part de Adrien i ella ho sofriria en silenci. Va persistir diverses vegades amb l'ajuda de Guiraud, però Adrien estava decidit a emigrar als Estats Units.

—Jo només li vaig aconsellar que es prenguéss unes vacances...

—Tu i els teus consells, et creus que ets Jorge Bucay per a anar per aquí dient el primer que se t'ocorri? —Li recriminava Jeannette mentre les llàgrimes afloraven en les seves galtes rosades pel fred.

Guiraud i Jeannette es van acomiadar d'ell a la porta d'un taxi. Ella es va quedar al carrer mentre l'Uber s'allunyava del barri, de la seva ciutat, de la seva vida. Si hagués estat prou valent, li hauria acompanyat fins a l'aeroport en Isère, a quaranta-cinc quilòmetres de distància, encara que una vegada allí, el comiat hauria estat molt pitjor, entre altres coses perquè Adrien no era conscient del que sentia la seva veïna per ell. Ni tan sols ho sospitava. Estava tan absort en el seu canvi de vida, tan centrat en autocompadir-se que no era conscient de tot el que deixava enrere.

3

Una fàbrica de sucre

Quan Adrien va veure de prop l'estàtua de la llibertat, va acudir a la seva ment la sensació que per primera vegada aconseguia una cosa important en la seva vida, encara que per a això hagués hagut d'invertir fins a l'últim cèntim. No va ser fàcil reunir el valor necessari per a deixar tot enrere i començar de nou, no era fàcil, però sí necessari. Potser transportaria tota la seva vida aquesta asfixiant sensació d'estancament com un pesat llast, però havia d'intentar-lo, era un canvi tan radical, que ell mateix estava espantat per les conseqüències de la decisió que havia pres, era en aquest moment com tancar el Sol amb un dit, encara que ara el millor era no prestar massa atenció a això i mirar cap endavant.

Amb una diferència de sis hores per davant del seu horari habitual i després d'una travessia de mig dia d'avió sobre la immensitat de l'Oceà Atlàntic, Adrien es notava una cosa marejada.

El robust Airbus 321 aterrava en el JFK, l'aeroport amb major afluència dels Estats Units i tothom semblava saber on anava. Les vuit terminals de vols internacionals estaven a ple rendiment i l'enorme hall semblava una rosquilla damunt d'un formiguer. Com era d'esperar, ningú parlava francès, així és que Adrien va haver d'improvisar. Amb l'ajuda d'un petit diccionari de butxaca titulada: "Francès per a dummies", i alguns indicadors lluminosos va poder accedir per fi a la zona d'aparcament. Adrien no entenia per què es consideraven tan estúpids a aquells ninots utilitzats en les proves de col·lisió de vehicles, els

dummies, en tot cas eren uns valents. Per algun motiu, si ara es comparava amb ells, ell mateix es consideraria igual de temerari.

En el seu primer dia en la bulliciosa ciutat de Nova York li havien perdut l'equipatge, robat els seus estalvis en baixar d'un taxi i mostrat la duresa de l'hospitalitat dels suburbis. Va poder protegir la seva cambra intacta i amb el poc que li quedava en les butxaques va pagar la fiança de vint dies de pensió en un esgavellat edifici de maó vermell prop de la badia Upper. Trigaria diverses setmanes a rebre una nova targeta de crèdit i molt més temps perquè l'ambaixada li pogués facilitar un duplicat del seu passaport.

Només feia fotografies, no descansava prou i a penes menjava, només fotografies que reflectien diferents emocions, alegria, tristesa, passió, desorientació o pèrdua. Cadascuna d'aquestes imatges li retornava la seva mirada interior reflectida en el mirall d'un toll d'aigua bruta. L'equip de revelat i les safates les havia col·locat en el lavabo, que ara a més lluïa una llum vermella semblant a les lamparetes en els carrerons de Chinatown.

Quan no va poder continuar pagant el lloguer va buscar un nou espai on allotjar-se, a França havia tingut un negoci propi, un habitatge confortable, una vida d'agradables desdjunis, llibres i pel·lícules antigues des del seu sofà. Aquí no tenia res, forçar aquell pany seria el punt de no retorn, ell ho sabia, però el va fer.

En el vell barri de Williamsburg, molt prop de la riba del East River hi havia una fàbrica abandonada envoltada de reixats oxidats, herbes silvestres i parets amb grafits. L'aigua de pluja havia format en el seu interior petites basses de greixum i fang. L'antiga refinaria Domino Sugar havia tancat les seves portes feia més de quinze anys i encara que l'ajuntament ja tenia un pla urbanístic molt discutit per l'àrea més conservadora, de moment tot reposava a la mercè de les inclemències del temps. Adrien va trobar un racó sec, prop de les antigues oficines. Tenia un foc en terra, un lavabo que encara funcionava i un matalàs folrat de cartons. Tot seria provisional fins que pogués vendre alguna de les seves fotografies. Com hauria dit el seu amic Guiraud "Una situació desesperada, exigia solucions desesperades". Trobava a faltar el seu conyac per a ocasions especials, la seva

capacitat per a escoltar, trobava a faltar moltes coses que ara semblaven estar tan lluny com totes les seves expectatives.

L'aire ululava entre les velles canonades de ferro i les finestres que no tenien cristall havien estat tapades amb planxes de plàstic, una tènue llum elèctrica es filtrava des del carrer projectant un feix fantasmagòric d'ombres sinuoses quan va sentir un sobtat espetec de trepitjades. Adrien va contenir l'alè i va mirar fixament cap a la porta. El pom girava lentament en el sentit de les agulles del rellotge mentre romania en silenci, abrigallat per una manta. Segons després, un nen afroamericà, d'uns deu anys va entrar i es va quedar allí dempeus observant-li:

—Qui ets tu? —Va preguntar el nen en perfecte anglès de Nova York.

—Com que qui soc? Això no hauria de preguntar-ho jo? —Va respondre Adrien en el seu acostumat idioma francès.

—Soc Cuyami, encara que tots em criden Yami, i tinc gana —va dir el nen mentre buscava amb la mirada alguna cosa del seu interès. Això últim ho va dir en un correcte francès.

—Com? Parles el meu idioma? —Va preguntar Adrien

—Sí! Els meus pares d'acolliment eren francesos, però jo no els suportava.

—Tens alguna cosa de menjar? —Insistia de nou Yami

—No m'has dit quins feixos aquí, en aquesta fàbrica abandonada.

—Nosaltres vivim aquí. —Va respondre el nen molt segur de si mateix.

—Nosaltres? Què vol dir nosaltres?

Darrere del nen va aparèixer un somrient Beagle amb taques marrons i que no cessava de moure la cua.

—Aquest és Cooper, el meu millor amic. Bé, ja ens anem...

—Espera, espera! li va demanar ràpidament Adrien. —Com m'has dit que et deies?

—Em dic Cuyami, o si ho prefereixes: Yami.

—D'acord, Yami. Vols unes galetes farcides de xocolata?

El foc de la xemeneia, les galetes i la companyia van fer que el nen i el seu gos se sentissin més relaxats. Yami. Era un pillet que vivia del que trobava o del que podia robar en els mercats. La seva mare ho havia abandonat amb poques setmanes a la porta de Saint Michael's, l'església de Sunset Park, el pare, en canvi, mai ho va saber i va continuar amb la seva vida. El nen va ser d'un costat per a un altre com una pesada maleta fins a caure a casa dels Rousseau, una adinerada família francesa propietària de diversos restaurants. Ell era un antiquat i ella una frívola senyora amb capritxos cars, Yami va ser un d'aquests capritxos, com un cotxe nou, o un telèfon de disseny, fins que els va abandonar. No se sentia volgut, aquella no era la seva família, així és que ara vivia amb el seu fidel Cooper en una atrotinada fàbrica fins que l'ajuntament decidís demolir-la.

Durant el dia, Yami i el seu companyó de quatre potes vagaven per la ciutat, tenien els seus llocs estratègics per a emportar-se coses sense ser descoberts, després a hora foscant tornaven per a sopar amb Adrien en la vella fàbrica de sucre. Amb el que havien reunit els tres preparaven un festí en la xemeneia.

Adrien dedicava bona part del dia a realitzar fotografies, que després venia al carrer. No era molt, però gràcies a aquests diners podia comprar alguns materials i pagar-se un hot dog de vuitanta centaus i alguna cosa per al nen i el seu gos, Cooper.

No estava molt d'acord amb la vida que havia decidit viure el nen, però era evident que ell no era el més adequat per a donar consells, el seu mal exemple li delatava. Feia molt de temps que no gaudia d'una afable harmonia, aquella que es produeix quan el que fas, la qual cosa dius i el que penses van en la mateixa direcció.

Cada dia que passava se sentia més lluny dels seus somnis, havia perdut pes i en els seus ulls es començaven a dibuixar una mescla d'enyorança. Va caminar

aquesta tarda per Plymouth Street, la pedra calcària del pont de Brooklyn es retallava entre un firmament gairebé blau d'estrelles sense lluentor.

Mentre observava el cel contaminat per les llums de la ciutat, va pensar que havia canviat el fastig de Grenoble per la misèria de Brooklyn, tenia la sensació d'haver-se equivocat estrepitosament, tot el que li envoltava intentava confirmar-li aquesta idea. Per un instant va recordar la insistència de madame Jeannette i l'absurd d'aquest viatge.

Avui se sentia especialment feble i abatut, gairebé tant com la vegada que va estar a punt de morir congelat en el llac de Monteynard intentant fugir de la seva pròpia i asfixiant monotonia. No obstant això, ara sí que hi havia algú esperant-li a casa, un nen i el seu gos. La companyia de Yami era l'única cosa bona que li havia ocorregut des de la seva arribada als Estats Units.

Aquesta tarda, abans de tornar al seu refugi, va ensopegar amb uns transeünts distrets i la carpeta en la qual carregava les seves fotografies li va caure aparatosament al sòl. Al moment tot el seu treball va començar a voletejar sense rumb per tots els racons del carrer Plymouth. Una d'aquelles instantànies es va detenir als peus d'un home de pèl canós, jersei de caixmir i americana gruixuda de quadres torrats. La va recollir i la va estar mirant fixament, allunyava i acostava la fotografia en silenci.

Va passar una bona estona fins que Adrien va acabar de recollir tot de nou. L'home de l'americana de boutique venia cap a ell amb l'última fotografia a la seva mà: —Aquesta foto, és teva?

—Sí, senyor

—Tens més fotografies com aquesta?

Adrien, simplement va obrir de nou la seva gran carpeta de gomes, tot estava en desordre i moltes fotografies s'havien embrutat. El misteriós home les mirava una a una amb un cert interès:

—Vull comprar-les totes, posi un preu

Adrien no el podia creure, què és el que estava passant, es tractava d'una broma? Va pensar en un preu amb el qual pogués menjar una cosa diferent o afrontar petites despeses i va mirar pensatiu la seva càmera de fotos.

—Les hi embeno per cent cinquanta dòlars. —El desconegut li va mirar amb un indici de somriure:

—Li donaré tres-cents dòlars, li sembla bé?

—Em sembla perfecte, monsieur.

L'estrany va buscar en les seves butxaques, li va donar els bitllets i una targeta:

—Podria venir a veure'm demà a aquesta direcció? Tingui, compri's una mica de roba, i li va donar altres 50 dòlars més. —Li espero a les deu, i si us plau, no arribi tard.

L'home es va anar per on havia vingut, però tota la resta havia canviat, Adrien tenia una mica de diners i una entrevista de treball. Va mirar detingudament la targeta:

Early Daily News
Edward Thompson
Editor in Chief

Aquesta nit va entrar en un basar Pakistanès, va comprar el sopar i diversos instruments de condícia, després en la gasolinera va adquirir uns pantalons blaus, una camisa clara i un pullover gris amb coll en pic, també unes sabates senzilles del número 42.

Li va costar molt agafar el son i es va aixecar a les set. El ritual d'higiene, aquest matí seria complet, es va retallar el pèl, es va raspallar les dents, es va afaitar i va endreçar a consciència, després es va vestir amb la seva nova roba, excepte l'abric, que era el de sempre. Cooper va necessitar continuar olorant-li per a assegurar-se que era ell, a pesar que avui feia olor rar, feia olor de net.

—Estàs segur que saps el que fas? —Li va preguntar Yami

—A què et refereixes?

—Quan descobreixin que ets un indocumentat, podrien arrestar-te i retornar-te al teu país. Ara no poden oferir-te un treball, no vaig agafar. Els d'estrangeria et poden repatriar amb un sol espetec dels seus dits. És millor no fer-se veure i passar desapercebuts.

—Com saps tot això? No puc creure que estigui tenint aquesta conversa amb un nen de deu anys.

—No soc un nen, al desembre compliré onze anys.

—D'acord, Yami, agraeixo que et preocupis tant pel meu, però aquesta és la primera oportunitat que se m'ha presentat des que vaig arribar per a millorar la meva situació en aquest país i no vull malgastar-la. A vegades cal arriscar comprens?

El nen va mirar amb tristesa la punta de les seves desgastades sabatilles d'esport i després va dir: —Em promets que tornaràs?

—Veuen aquí, col·lega. —Li va demanar Adrien. I abraçant-ho sobre la seva cintura: —Et prometo que no m'aniré a cap lloc sense tu—

El nen va somriure mentre Cooper alçava les seves potes davanteres.

4

Early Daily News

El Early Daily News es trobava a més de mitja hora de camí en direcció a Brooklyn Bridge. No necessitaria cap transport públic per a arribar a l'hora de la cita perquè es trobava relativament a prop.

Adrien va iniciar la seva marxa en direcció al seu futur, el seu aspecte a excepció de l'abric havia millorat bastant, no podia evitar semblar una cosa francesa, potser anava pel seu pèl i malgrat això, el venedor de hot dogs no li va reconèixer. Encara li quedava una mica de diners per a un cafè, però va pensar que era millor administrar-ho amb precaució, malgrat això va invertir tota la seva fortuna en unes xocolatines per a Yami.

L'edifici de maó, ciment i cristall, conserva l'estructura del disseny original. En l'entrada principal d'amplis finestrals flanquejats per unes columnes jòniques de gairebé quatre metres d'altura es trobava la recepció, un semicercle de fusta i motlures daurades.

—El senyor Edward Thompson?

La recepcionista acabava en aquest moment d'assecar la seva laca d'ungles bufant sobre elles: —Està en una reunió.

—Puc esperar-li aquí? —Va preguntar Adrien.

—Té cita prèvia? Li responia la senyoreta Nancy Wood observant la lluentor nacrat de les seves ungles.

—Sí, dins de cinc minuts.

—D'acord. Pot dir-me el seu nom?

—Adrien Lefebvre.

La senyoreta Wood va marcar una extensió del pis dotze i va esperar que s'establís la crida, mentrestant observava amb aire avorrit l'aspecte de taujà del visitant. Adrien al seu torn no havia perdut detall de la recepcionista, el seu escot quedava parcialment il·luminat per la llum de l'interior del taulell i creava un efecte aparador de pastisseria. Ella ho sabia i va somriure quan Adrien li va regalar una mirada, no podia evitar-ho, era francès.

—Senyor Thompson?, té una visita. Sí, li dic que pugi.

Va penjar el telèfon i amb aire distret li va indicar a Adrien: —Pis dotze, a l'esquerra, despatx nou, no té pèrdua.

—Moltes gràcies.

Adrien es va separar uns passos del taulell, però després es va fer mitja volta i li va dir: —Fins aviat, Moneypenny.

Era una ximpleria, sí, però sempre havia volgut dir-ho. Mentre premia el botó verd de l'ascensor va comprovar en el reflex del cristall com miss Moneypenny somreia i subjectava una part de la seva cabellera rossa després d'una orella adornada per una arracada d'or i pedreria.

Porta nou. Editor in Chief. Era cert que estaven reunits.

Adrien va cridar amb els artells.

—Avanci! Passa i asseu-te.

Era un despatx amb una taula de caoba i llibreries amb revistes, llibres i carpetes en desordre. La llum natural irrompia per una gran finestra des de Astor Plau.

L'aire del carrer bressolava els frondosos Til·lers fent que les seves fulles s'estremissin com a petits ventalls pay pay.

—Et presento a dos companys de redacció: John Taylor i Pharell Bradley. Ells també han vist les teves fotografies.

El nostre periòdic arriba a tots els racons de Brooklyn, gairebé tres milions de ciutadans i una bona part de Nova York, encara que es distribueix per a tot el país. El nostre lema és el dels tres punts: Curiosos, Creatius i Constructius.

—Creus que podries encaixar en aquesta descripció?

—A què es refereix?

—Ens agradaria que formessis part del nostre equip.

Adrien es va quedar mirant al director de redacció, les seves paraules arribaven com una fina i refrescant pluja després d'un asfixiant estiu.

El cap Thompson va solucionar en menys d'una setmana això del seu permís de residència i de treball, el document Visa EB3, una nova domiciliació bancària, targeta de crèdit i passaport. A través dels seus contactes, va poder ajudar-lo també a adquirir un apartament de cent vint metres quadrats amb terrassa i jardí a un preu molt per sota la taxació de mercat i en un dels llocs més bonics i al seu torn antics de la ciutat. Donat els antecedents de Adrien, Thompson esperava que pogués sentir-se allí com a la seva casa.

Les fotografies de Adrien Lefebvre apareixien en la portada del Early Daily i el periòdic havia augmentat les seves vendes. El nou fotògraf acompanyava a Taylor i Bradley en les seves entrevistes i la cerca de noves notícies. A poc a poc, el rotatiu va comprendre la importància del treball que estava desenvolupant el fotògraf francès en reforçar els textos amb imatges que gairebé parlaven per si mateixes.

La dues primeres setmanes van passar volant i un dissabte al matí Adrien va decidir fer un llarg passeig i prendre un cafè, un dels bons. Hi havia música en la cafeteria, la xiulada en el començament d'una cançó titulada "Wind of change"

(Vent de canvi) li va fer recordar tots els canvis que s'havien produït des de la seva arribada als Estats Units. Aquest moment, amb la tassa a la mà i la calor en els llavis, era un moment seu i li reconfortava reconèixer tot el bo que es podia descobrir en els petits gestos.

L'avinguda Bedford estava repleta de gent i just davant de la cafeteria es trobava Whole Foods Market. A Nova York els supermercats no són de gran grandària i els clients compren amb cistelles de mà en lloc de carros amb rodes, malgrat això, solen estar molt concorreguts. Adrien estava gaudint del seu gran instant al costat de la finestra quan va veure passar a Yami. El nen li va demanar a Cooper que li esperés en la vorera, ni tan sols el va lligar al fanal i després va entrar en el supermercat. Quatre minuts després va sortir corrent amb una bossa de deu quilos de patates congelades, Cooper li va acompanyar immediatament i darrere d'ells el guàrdia de seguretat els cridava que es detinguessin.

Adrien va apurar el seu cafè immediatament i va sortir precipitadament al carrer intentant no cridar massa l'atenció.

Hores després, Adrien encara estava en el supermercat pagant tots els desperfectes i intentant convèncer a l'amo que no denunciés al nen. El responsable de seguretat es queixava que no havia estat la primera vegada i que estaven cansats dels furtus i les persecucions. Finalment van arribar a un acord "amistós" que li va costar a Adrien la paga de tot el mes i un sense fi de precs, disculpes i promeses.

Aquesta nit es va dirigir a la fàbrica de sucre. Yami era allí, fregint les seves felices patates.

—Hola Yami. Com estàs?

El nen va córrer a la seva trobada i li va abraçar.

—Yami hem de parlar

Tres setmanes després, Adrien i Yami tenien una cita amb l'Assistent Social en el jutjat Kings County del carrer Adams. La sala estava molt concorreguda per alguns veïns, una bona part de la redacció del Early Daily, membres de la companyia de seguretat de supermercats i la pròpia Moneypenny. La jutge Elizabeth Connors presidia la sessió:

—Segons això, el jove Cuyami Drayton d'onze anys ja ha estat allotjat amb quatre famílies d'acolliment, té denúncies per petits furtis, no rep una educació escolar ni assistència mèdica i viu al carrer. On estan els seus pares?

La senyora Murray, l'assistenta social es va posar en peus per a tractar de respondre: —No hem pogut localitzar-los, senyoria. A la mare li vam perdre la pista en 2009 en Brookdale Hospital on va ser atesa per sobredosi. Es va escapolir de l'UCI quan va recuperar el coneixement i no hem pogut trobar-la. Quant al pare, no hi ha constància que segueixi al país ni seguretat quant a la seva identitat actual.

—Què vol dir amb la seva identitat?

—Bé, mai hem sabut qui era, ella no va voler parlar d'ell, només que s'havia allistat en l'exèrcit i caigut en acte de combat a l'Afganistan.

La jutge Connors va meditar en silenci durant uns interminables minuts, després va mirar al nen i als assistents. —Tal com jo ho veig i en referència a les lleis que ens emparen a la ciutat de Nova York, només trobo una solució per a aquest cas: que el nen quedi sota la tutela d'un centre privat per a menors on pugui rebre l'educació i l'atenció necessària per a reincorporar-se a la societat quan abast la majoria d'edat.

—La meva senyoria. Volem proposar una solució alternativa per al benestar del nen.

—Sra. Murray, acosti's a l'estrada.

L'assistent social va recollir els seus documents i va caminar fins al faristol dels magistrats. —La meva senyoria, amb els meus respectes. Portem els documents de custòdia i adopció sol·licitats pel meu client.

La jutge Connors li va mirar per sobre de les seves ulleres i amb gest sever:

—Per què no ha facilitat abans aquests nous documents?

—Li prego que em disculpi, ha estat culpa meva. Hem trigat algun temps en el procés i els tràmits perquè tota la gestió estigués avalada pels organismes que represento.

—Qui és el sol·licitant?

—Sí, aquí està la seva documentació i dades de residència.

—D'acord. Torni al seu lloc.

—Senyor Lefebvre?

Adrien es va posar en peus per a respondre a les preguntes de la jutge Connors:

—Sí, la meva senyoria.

—Porta vostè molt poc temps als Estats Units Per què desitja adoptar al nen d'onze anys Cuyami Drayton?

—Senyoria. Fa algun temps que ens coneixem. Hem arribat a ser bons amics i hem compartit moltes coses junts. Tots dos estem sols i hem comprès el molt que ens necessitem. En aquests moments dispo de un treball ben remunerat i un ampli habitatge de tres habitacions. Sé que aquest podria ser un bon començament i estic disposat a donar-li a Cuyami totes les oportunitats que no ha tingut fins ara per a la seva educació, assistència mèdica i també, l'afecte d'un pare.

Adrien va fer una pausa. Estava visiblement emocionat.

—Pot asseure's, senyor Lefebvre. Molt bé, que el nen es posi en peus per a respondre a unes senzilles preguntes.

El petit Yami somreia mentre arreglava el seu corbatí de violins blaus. Totes les mirades de la sala estaven posades en el nen negre amb el pèl tan arrissat que queia com molls sobre el seu front. Li picava una mica l'americana, però havia decidit no decebre a Adrien, no en un moment com aquest.

5

Vents de canvi

Unes setmanes després.

Havia estat nevant tota la nit i la ciutat va començar el dia amb l'aspecte d'un gran bescuit ensucrat.

Yami havia decorat la seva habitació amb personatges de *Stranger Things*, la seva sèrie favorita i també de la Guerra de les Galàxies. El nen tenia gairebé la mateixa quantitat de joguines com de llibres, Adrien li havia inculcat el seu amor per la lectura de Graham Green i Cooper, a pesar que tenia la seva pròpia caseta al jardí, havia passat la nit als peus del nen.

L'adaptació de Yami a l'Henry Bristow School, havia estat progressiva, fins ara la seva actitud independent li ocasionava algunes dificultats per al treball en equip, així com això de seguir i obeir senzilles instruccions. El pitjor per a ell havia estat no obstant això separar-se de Cooper durant bona part del dia. Adrien li recordava una vegada i una altra el lema de l'escola: "Digues-me i ho oblidó, ensenya'm i ho recordo, involucra'm i ho aprenc". La frase sobre la importància

d'implicar-nos en el que fem va ser dita segles enrere per Benjamin Franklin, un dels fundadors dels Estats Units.

L'escola estava en Park Slope, a només vint minuts en transport escolar des del carrer nou i Yami, que ja havia fet nous amics, no volia que Adrien anés a esperar-li a la porta del col·legi.

Abans de nadal, la redacció del Early Daily buscava una bona història per a la columna d'herois anònims. Adrien no es considerava precisament un heroi, però en certa manera havia aconseguit moltes coses en poc temps: una llar, una família, una seguretat econòmica, un treball que sempre despertava el seu costat més creatiu...

El cap Thompson estava d'acord amb la resta de l'equip:

—Adrien, aquesta història hauries d'escriure-la tu.

Adrien va buscar en el seu interior i finalment va accedir a redactar-la. Mil dues-centes paraules a doble espai.

La història es va titular: "Yami i la fàbrica de sucre", on el veritable heroi del seu relat era un nen d'onze anys i el seu petit Beagle. La història va commoure als seus lectors i fins i tot a l'ajuntament, que va decidir convertir la vella fàbrica en un museu. L'èxit del relat de Adrien va fer que la redacció es replantegés moltes coses i des d'aquest moment la columna seria la columna Lefebvre, de manera que a més de les fotografies, ara el seu nom també apareixeria en la pàgina divuit amb una petita fotografia que no li feia molta justícia, però que reflectia el seu esperit inquiet i creatiu.

A molta distància d'allí, Madame Jeannette rebia una carta dels Estats Units, Adrien estava bé i tenia moltes coses que explicar-li. A més de la carta, hi havia una fotografia de Adrien amb un nen afroamericà molt somrient i un gos. La carta incloïa també la retallada d'una pàgina de periòdic de Brooklyn amb el seu nom.

Adrien es disculpava per no haver escrit abans i després li oferia una invitació per a visitar-ho en el seu nou apartament del barri de Brooklyn Heights.

Jeannette mai havia sortit de Grenoble i li horroritzava la idea de volar, però va recordar aquell antic proverbi sobre que esperar o estar tota la vida esperant pot emmalaltir-nos el cor, així que després de pensar en això tot un cap de setmana, va penjar el cartell de tancat per vacances. Li semblava que estava cometent un delicta, però el va fer; es va prendre dues pastilles antipànica i va pujar a un avió.

Els carrers de Brooklyn, al matí, són com els carrers de qualsevol altra ciutat del món, persianes que s'obren, persones que badallen, rodamons que arrosseguen els seus cansats peus a cap part, rutines i costums que tímidament desperten per a rebre la llum d'una nova alba.

Donovan conduïa el seu camió isotèrmic com cada matí, però avui se sentia especialment cansat, els seus fills, George i Jenny de nou i vuit anys respectivament, tenien la grip i mentre la seva esposa s'ocupava del petit Ron, ell, havia passat gairebé tota la nit sense dormir assegut en una infantil butaca d'estampats Disney. S'estava fregant els ulls quan el semàfor va canviar inesperadament de verd a vermell mentre un home creuava el pas amb el seu gos.

Per primera vegada en la seva vida madame Jeannette havia estat espontània, gairebé impulsiva acceptant la invitació de Adrien. L'avió va aterrar a la una del migdia, però Adrien no estava en l'aeroport com li havia promès. Després d'una llarga espera, Jeannette va mostrar a un taxista una adreça anotada en el remitent d'un sobre, el 314 del carrer Hicks. Gairebé dues hores després es trobava davant de l'apartament de Adrien, però, encara que ja havia anomenat diverses vegades, allí no hi havia ningú. Per un moment va pensar que tot havia estat un error, això de venir i tota la resta, encara que després li va semblar millor ser pacient i es va asseure en els graons del portal. El carrer estava jalonat d'arbres verds i reixats que conduïen als soterranis d'uns edificis de maons vermellosos, bullits feia més d'un segle.

La gent li mirava en passar, era evident pel seu aspecte europeu i la seva maleta que, o bé s'havia perdut o s'havia equivocat. La tarda queia sobre la ciutat quan un transport escolar es va detenir davant de la casa i un nen de pell torrada i rínxols negres es va acostar fins ella subjectant la seva motxilla.

—Hola. Tu has de ser la senyora dels guants.

—Hola Yami, veig que no se t'escapa ni una. Ho tindrè present en el futur, encara que encara no sé si puc fiar-me de tu.

—Per què ho diu, és que m'explicarà un secret?

—Encara és una mica aviat per a això, no creus? Primer hauríem de saber on està Adrien. Per cert, parles molt ben francès.

—Gràcies. És molt rar que no hagi arribat ja, a aquestes hores sempre està a casa. Aquí fa fred. No prefereix entrar?

—Tu tens una clau?

—Clar, ja soc major!

Yami portava una clau penjada del coll per un senzill cordó de sabates. Jeannette va fer rodar les seves maletes a l'interior de la casa i ho va mirar tot amb atenció.

—Sempre li dic que es compri un telèfon, però no em fa cas. Ara podríem cridar-li per a veure què ha passat.

Jeannette i el nen es van asseure en el sofà del menjador. En la paret hi havia una litografia d'una obra d'Andy Warhol inspirada en Elizabeth Taylor, prestatgeries amb molts llibres, un vell pal de golf que Jeannette va reconèixer immediatament, era el principal culpable de tot aquell desastre, el mateix pal amb el qual un boig va destrossar bona part de la botiga d'antiguitats de Adrien.

Hi havia molt de silenci entre tots dos i llavors Jeannette va recordar:

—T'he portat un regal

—Un regal per a mi! —Va exclamar Yami

—Sí, ho porto en una de les meves maletes.

Jeannette va treure un paquet de la grandària d'una caixa de sabates embolicat amb un paper daurat i un llaç vermell. Li ho va posar a les mans al nen.

—Puc obrir-ho?

—Per descomptat!, Si no com sabràs el que es? Yami va desembolicar el paquet amb molta cura i alhora impaciència, era una cosa realment emocionant, un regal inesperat. Quan per fi va acabar es va quedar atònit:

—El falcó mil-lenari! 5.000 peces en 3D És fantàstic!

El nen es va aproximar a Jeannette, que li estenia la mà, però el nen li va donar un senzill petó en la galta i una abraçada: —Moltes gràcies per pensar en la meva. Podem començar-ho ara?

Quan havien desempaquetat tot, llegit les instruccions i assemblet les primeres peces es va escoltar un soroll a la porta del carrer.

A l'instant un petit Beagle va irrompre en el menjador saltant alegrement.

—Veig que li caus bé a Cooper. Perdona'm, per arribar a aquesta hora, però un camió ha atropellat a un home i he hagut d'anar urgentment a fotografiar-lo tot per al periòdic.

Quan Jeannette va veure a Adrien va sentir que ja no necessitava respirar, mai s'havia alegrat tant de veure a algú, es va posar en peus i va caminar a la seva trobada, però va ensopegar amb Cooper i una arruga de la catifa fins a aterrar als braços de Adrien, tota la resta era natural i no necessitava explicació.

No va haver-hi una primera vegada amb ella, mai n'hi va haver, però el vent de Brooklyn arrossegava les aromes salines d'una mar tempestuosa i secretament adormit, un somni que anava a despertar, que anava a fer-lo ara.

Adrien tenia raó, l'espera li emmalaltia, ella, ara ho comprenia dins de la seva inexplicable dimensió, però avui tots els minuts, dies i anys s'havien fos en aquesta intensa abraçada.

Cooper va moure la cua molt content i va bordar una vegada. Jeannette ja havia creuat l'Atlàntic per primera vegada en la seva vida, així és que estava decidida a no tenir por, al fet que res tornés a separar-los i va besar a l'antiquari de Grenoble. Adrien la va mirar detingudament i va tornar a la suavitat dels seus llavis.

Mentrestant un nen construïa el seu Puzle del Falcó Mil·lenari, la gent continuava amb les seves coses i una subtil brisa bressolava els arbres als carrers de Brooklyn.

Fi